

„Tati, to jsi kreslil ty?“ zeptal se malý Lukáš a na stole se objevil štůsek zaprášených kreseb.

„Já ne, to tvůj děda,“ odvětil tatínek, sotva zahlédl první obrázek. „Kde jsi to proboha vystrachal?“

„Na půdě, ve skříni,“ upřesnil Lukáš.

„Já myslel, že už to děda dávno spálil. Hm, jsou pěkné, vid?“ pravil po chvílce prohlížení tatínek.

„Ale už zastaralé,“ pronesl o něco smutněji. „Podívej na tu tramvaj a na ty koně na silnici, to už dneska neuvidíš.“

„Mně se líbí,“ namítl Lukáš. „Koukni na toho kluka na kole, vždyť vypadá jako já.“

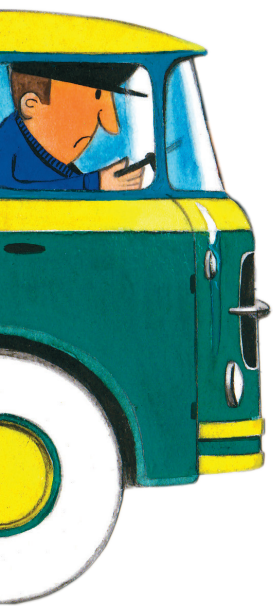
„Vypadá jako ty, ale jsem to já,“ usmál se tatínek. „To děda kreslil podle mě. Vidíš, tady jsem taky.“

„Cha chá – ty teda vypadáš,“ smál se malý Lukáš. „A kde máš cyklistickou helmu?“

„Ta se tenkrát ještě nenosila,“ poučoval ho tatínek. „Vždyť jsem ti říkal, že ty kresby už zastaraly. Bohužel. A to si od nich děda tolik sliboval.“

„A co si od nich děda sliboval?“ zajímal se Lukáš.

„Že z nich bude kniha. Děda moc a moc chtěl kreslit. Toužil ilustrovat knihy pro děti, ale přednost dostávali jiní, třeba i horší, a to děda těžce nesl. To víš, politika. A když ho stále odmítali, nakreslil tyhle obrázky a myslel si, že ty už nikomu vadit nebudou. Jsou na nich přece děti a on jen kreslí, jak se mají či nemají chovat.“

„Ale stejně vadily, vid',“ kýval hlavou Lukáš.

„To víš, že vadily. Vadil děda, vadily tudíž i obrázky. A tyhle obrázky byly také poslední, co děda v životě namaloval. Tak strašně byl zklamaný. Už nikdy potom nevzal tužku ani štětec do ruky.“

„Třeba by se někomu hodily teď,“ nadhodil Lukáš.

„Už jsou opravdu staré,“ zavrtěl hlavou tatínek.
„Podívej se jenom na ta kola, takováhle dnes už nejezdí.“

„A co kdybys zkusil k těm obrázkům něco napsat,“ napadlo Lukáše. „Nějaké básničky, to ty přece umíš. Třeba to v nějakém nakladatelství vydají. Vždyť už ti pár knížek vyšlo.“

Tatínek pohlédl na Lukáše a najednou mu ten jeho synek nepřipadal tak malý.

„Myslíš?“ zeptal se, ale nápad se mu už začínal líbit.

„Dopravní značky jsou dneska přece stejné jako tenkrát, když je děda maloval. Podívej – to je stopka, tohle zase Dej přednost v jízdě,“ nahlodával tatínka Lukáš.

„To máš pravdu,“ přiznal tatínek. „Čas teď mám a mamince, až se vrátí z práce, se ten tvůj nápad bude určitě taky líbit.“

„A děda by si to zasloužil,“ pravil moudře Lukáš. To nakonec rozhodlo.

„Tak já to zkusím,“ pokýval hlavou tatínek. „Ale nevím, nevím. No, dej mi měsíc a uvidíme,“ dodal ještě, ale v hlavě už se mu rodila první básnička pod dědův obrázek.

A tak když Lukáš věštecky pronesl „však ty to, tati, dokážeš“, už se na synka jen usmál.

**Když začnou
venku zpívat kosi,**
co se blíží – kdo to ví?

To nastává konec noci
a půjde se do školy.

Nejdřív se však nasnídáme,
někdo málo – někdo víc,
a teprve pak se dáme
s plnou taškou do ulic.